

И пакъ сребристъ сега синѣй се твоя сводъ
 И милва те съ лъчи небесното сияние
 И ни една вълна покоя ти блаженъ
 Не стрѣска. Девствено е твоето дихание
 Катъ детски росенъ блѣнъ . . .

ПРОСТИ

(Подрумскитѣ заточеници)

Прости, о роденъ край, за сетенъ пѣтъ
 Прости!
 Подъ насъ морето пѣй, шуми съ вълни си
 ледни,
 Въ безсиленъ ядъ за мѣсть сърдцето въ насъ
 трепти,
 Родино! близко сж минутитѣ последни!

Заточеници, ний предъ тебъ стоимъ съ
 метежъ
 И милва ни вѣтрецъ отъ твоитѣ долини,
 Де злото съсъ триумфъ погаври се зловещъ
 Надъ твойтѣ ядове, надежди и светини . . .

Прости, о край злочестъ, о люлко на
 скръбъта!
 Прости! — ний на дълга служители смирени—
 Предъ грозния палачъ съ усмивка на уста
 Смъртта ще призовемъ отъ тебъ отдалечени..

Ей небесни ширъ предъ насъ се вечъ прострѣ
 И мѣта се, вилнѣй стихията зловеща,
 Но въ тоя мигъ и въ насъ бунтува се море: